

– Доброго ранку, соньку! – мовив тато, обережно стягуючи з Бурмопсика теплу ковдру.

Таж крихітка мопсик такий зморений! Йому б іще трохи поспати, зовсім трішечки...

– Ну ж бо! – прошепотіла мама, лагідно підштовхуючи малого. – У нас іще купа клопоту, адже завтра ду-у-уже важливий день.

Хай і неохоче, а довелося-таки Бурмопсикові вибиратися зі свого зруч-
ненького ліжка. Насправді він уже сто років із неймовірною нетерплячкою
очікував, коли ж нарешті вони з батьками підуть на гральний майданчик для
мопсиків, такий собі дитсадок. Але сьогодні його знагла пройняло якесь лихе
передчуття. Таке лихе, що в череві кольки заштрикали. І груди немов каме-
нюкою притисло – хтозна, звідки вона й узялася... Навіть улюблені смако-
лики поперек горла стали. Лелечки, невже він захворів?

Загалом, думав думу Бурмопсик, він міг би й надалі бавитись удома, з мамою й татом. Усе в нього є, нічого не бракує.

— Схоже, хтось тут боїться? — підморгнула йому бабуся, що поралася коло ожини в саду.

Боїться? Еге ж, його трохи нудить...

— А що буде, коли я не сподобаюсь іншим дітлахам? А що як пані Мопс виявиться надто сварливою? — жалісливо проскімлив малий.

І хіба ж йому не казали, що на майданчику водяться величезні павуки? Від самої згадки про тих страховиськ душа в нього в самісінькі п'яточки падала.

— Сміливіше, мій солоденький, — підбадьорливо всміхнулася бабуся. — Ти впораєшся!

Але Бурмопсик дуже й дуже в цьому сумнівався. Отак просто взяти й стати сміливим? Як?! Якби ж то хтось навчив його...

